

Универзитетска библиотека у Крагујевцу

ПЕТЕР ХАНДКЕ

електронски каталог изложбе

Радмила Царевих
Крагујевац, јануар 2020.

ПЕТЕР ХАНДКЕ,
добитник Нобелове награде
за књижевност 2019. године,
у фондовима Универзитетске
библиотеке у Крагујевцу

PETER HANDKE

WINNER OF THE NOBEL PRIZE
IN LITERATURE

Петер Хандке, писац чије унутрашње трагање одређује ритам спољног света, препознат од стране Нобеловог комитета због **„утицајног рада који коришћењем необичног језика истражује периферност и посебност људског искуства“**, лауреат је Нобелове награде за књижевност за 2019. годину.

Тим поводом Универзитетска библиотека у Крагујевцу приређује изложбу и електронски каталог његових дела и радова о њему из својих збирки и фондова.

Хандке је антинационалистички адвокат за мир. За 50 година... Петер Хандке, као и Бекет, биће један од најочигледнијих избора Шведске академије икад начињених. У то смо сигурни.

*Хенрик Петерсен и Ребека Карде,
чланови Нобеловог одбора за књижевност*

Више је Хандке потребан Нобеловој награди,
него Нобелова награда Хандкеу.

Небојша Грујичић

Код Хандкеа је политизација базирана не само на погрешној интерпретацији него заправо на лажима, дезинформацијама. Људи који његове књиге нису читали користе врсту симплификације и онда стављају под знаке навода нешто што тај човек никад није написао. Мислим да су далеко важније књижевне теме иако ове ванкњижевне није могуће потпуно избећи.

Мухарем Баздуљ

Околности одрастања одређују и писце, али ретко којег као Хандкеа. Од свога детињства он је начинио и своју поетику, и своју политику. На крају је као славни писац, један од највећих живих европских и светских писаца, допустио да га околности одрастања заробе, осаме и супротставе скоро целокупној друштвеној и књижевној елити.

Миљенко Јерговић

“ Писање је као болест
али веома плодна, величанствена болест
најлепша болест на свету.”

Петер Хандке

"Живот писца није усамљенички,
то је клише.

Писац је у вези са читавим светом
док пише.

Он је тада у најбољем друштву,
у машти неки људи заиста постају
оно што јесу."

Петер Хандке

Уколико бисмо тражили нешто што повезује на први поглед потпуно неспојиве друштвене и политичке системе, онда би то сасвим сигурно била мржња према сумњи. Од античке Грчке и амблематичног примера Сократа, па све до покушаја „одстрањивања“ Петера Хандкеа у данашњици, владајући друштвени системи су се беспоштедно борили против оних који, да мало користимо добро познату реторику, убацују клипове у точкове наше „дивне“ стварности. Зашто је то тако? Па, најпре, зато што се готово сваки друштвени и политички систем заснива на поверењу. И то на поверењу да владајућа каста чини добро. У демократским друштвима се управо преко тог поверења, или његовог изостанка, долази или силази са власти. Слично је и у тиранијама. Иако се власт одржава кроз страх, неопходно је, ипак, поданике уверити да свет у ком живе није неправедан. У супротном, следи револуција. И ето најлакшег могућег одговора зашто властодршцима смета сумња. Она урушава поверење. Наравно, сумња има безброј својих израза. Најчешће је то критичко преиспитивање стварности, колико својих ништа мање и ставова људи којих нас окружују. Може то бити и испитивање исправности религијских, филозофских и политичких светоназора.

Баш то „испитивање“ је безброј пута довело до великих промена. Ево само мало примера. Сумња је изродила Лутерову реформацију. Исто тако и Француску револуцију. Сумња је довела до борбе за људска права, ослобађања робова, нагризања патријархалног друштва и промене друштвене улоге жене, борбе за права ЛГБТ популације... Суштински, сумња је почетни импулс који доводи до каснијег напретка. Још прецизније: тренутак у ком се схвата да стварност у којој живимо није добра. То је, разуме се, само један део приче, најпре зато што са друге стране сумње стоји њен антипод. Поверење. Исто тако и два колика филозофска, још више животна становишта. Оптимизам и песимизам. У сржи овог првог је поверење, склоност да се очекује најбољи могући исход. Наравно, песимизам је његова супротност. И баш као и сумња, песимизам је кроз читаву историју наше цивилизације био изложен прогону. Песимисти су, ништа се није променило ни у данашњици, сматрани за мрачне, огорчене и незадовољне људе. Суштински, промашене индивидуе. Превиђа се једино и заборавља колику су корист нашој цивилизацији они донели. Најпре у исправљању грешака, оних којих оптимизам скоро увек превиђа верујући у светлу садашњост или будућност. Значај песимизма, још више сумње, нам најбоље показује стваралаштво Петера Хандкеа.

Главни јунак Хандкеовог романа „Велики пад“ је Глумац. Некада славни уметник позван је у велики град у ком треба да прими награду, али и да глуми у новом филму. Пратећи тај дан његовог живота – од устајања, невољног изласка из куће, лутања по шумама и предграђима, сусрета са бескућницима, емигрантима и полицијом, па све до доласка у центар града где Глумац доживљава нове неугодности – Петер Хандке слика ненадмашни портрет једне пропасти. Колико је то пропаст глумчевог живота, још више је то пропаст света који га окружује.

„Пази шта говориш, па макар то важило само за тебе. Говорити тек тако не значи само говорити тек тако, казивање није само казивање, речи, чак и оне неисказане, нису само речи“, пише Хандке у овом роману. То је можда и најбоља одредница Хандкеовог драмског и романескног стваралаштва. Врсни стилиста (захваљујући Жарку Радаковићу то можемо да осетимо и у преводу), сјајни приповедач са ништа мање добром психолошком проницљивошћу – све су то карактеристике које обележавају Хандкеово стваралаштво. Ипак, оно што је најзначајније је невероватна Хандкеова умешност да из сасвим уобичајених животних ситуација извуче максимум. Роман „Велики пад“ је прича о једном обичном, понекад и ужасавајуће досадном животу, који задобија свој смисао, ништа мање и вредност, само кроз сјајно Хандкеово приповедање.

Петер Хандке, један од најзначајнијих савремених европских књижевних стваралаца, је рођен у браку Словенке и немачког радника. Тек касније ће сазнати да је његов прави отац аустријски војник који је службовао у Словенији. Услед прогона корушких Словенаца, Хандкеова породица се сели у Берлин. Одрастање у ужасним приликама и касније мајчино самоубиство ће оставити велики траг на његово стваралаштво. Започете студије права напушта после прве објављене књиге. Креће књижевна каријера у којој је Хандке објавио десетине романа (поменимо само „Ужас празнине“, „Страх голмана пред једанаестерцем“, „Моравска ноћ“...), драма, књига преписки и есејистике. Истакнути је филмски сценариста, а његов филм „Небо над Берлином“ се сматра за један од најбољих европских филмова двадесетог века. За своје стваралаштво је задобио низ истакнутих признања.

Да се вратимо на почетак. И на сумњу. Слава Петера Хандкеа у Србији, али и омраза која га прати у скоро читавом свету последица је баш те сумње. Петер Хандке је током деведесетих изабрао да посумња у општеважећу слику света. И, могло би се рећи, превише отишао у тој сумњи. Подршка Милошевићу, ништа мање и његовим сатрапима, била је ужасни морални избор. Ипак, и у исто време, то је био отпор лицемерју и манипулацији западних политичких елита и медија. Из једне крајности, Хандке је отишао у другу.

Али ако оставимо на страну политику и све контроверзе, остаје Хандкеово уметничко стваралаштво. У овом случају изузетни роман, прича о једном паду, суштински - прича о једној промашеној судбини, али и о промашености времена у ком живимо. Хандке, врсни портретиста, још бољи стилиста, изузетно надарени приповедач, у овом роману показује колико је велика моћ уметности. Исто тако и колико је значајна сумња и колико она значи у свету који је презире. Мала препорука за крај. Било да волите или мрзите Хандкеове политичке ставове, свеједно да ли их сматрате за истину или ужасна булажњења, покушајте да их заборавите читајући овај сјајни роман. Уколико то учините, пред вама ће се указати врсно уметничко дело, роман који по свом стилу и темама које покреће заслужује истинско дивљење.

Владимир Петровић

<https://onlinecitaonica.wordpress.com/2019/08/24/veliki-pad-peter-handke/>

За мене ова земља није у буџаку Европе, како се каже. Балкан је, у суштини, много више у центру него што су то Немачка, Шпанија или Белгија. Осећам да је у Србији центар.

Платили сте високу цену за “забрањену” љубав према Србији?
Нисам платио, нисам трпео ништа. У најбољем случају сам се чудио. Моћ није нешто добро и угрожен је онај који је има. Утолико се ја нисам напатио.

Могу ли да се раздвоје пишчева јавна и књижевна реч?
У ствари, ја и немам своје мишљење. Све што кажем - то је мој књижевни језик. Оно што пишем и оно што говорим - не може да се раздвоји. Нисам новинар, нисам ни политичар. Али ако писац језик узме озбиљно, онда има посебан ауторитет, и мислим да га ја имам. Нажалост, данас писци све више пишу као новинари, а то није добро.

Има ли данас Европа довољан број духовних и моралних ауторитета у јавном животу, може ли појединац да утиче на ствари?

Са тим је готово. Све је разбијено, и један писац не може да утиче, нема ту моћ. Они који себе зову писцима и филозофима немају више такав ауторитет, једноставно су га изиграли. Све је то постала нека врста негативне одреднице. Само они који су већ умрли, задржали су такво дејство. И то је добро.

Рекли сте да још само у Србији и Републици Српској истинска Европа живи и даље.

Ту постоји традиција од Платона, Сократа, Софокла, Хомера, и та традиција се воли. Не само у Србији него и у Републици Српској постоји нека чистота која има трајање од две хиљаде година. Таква чистота не постоји у Француској или Немачкој. Има је, додуше, али она не живи, не дише.

Са таквим мишљењем сте, ипак, у европској мањини?

Нисам већина, али никада нисам ни хтео да будем у већини. Већина је у суштини нешто глупо, можда је у фудбалу или у цркви она битна, иначе није потребна. На неки начин гадим се већине. Али нисам мизантроп.

Видите ли решење проблема са Косовом?

Догодиће се оно што је пакао одлучио. Данашњи демони чак и не знају да су то. Сви су као хумани, представљају се као добротинитељи, али су у ствари истински ђаволи данашњице. Желео бих још једанпут да одем у Ораховац и Велику Хочу, да останем тамо месец или два, да тамо живим, берем печурке, кувам, пеглам, ако има струје.

У Београду сте били сведок доношења значајне одлуке у вези са Косовом.

Да, баш је моја жена рекла да се осећа на улицама нека посебна емоција. Видели смо људе који протестују. У Француској су демонстрације више налик позоришту. Овде је другачије, осећа се бес, озлојеђеност, туга, на западу је то увек нека врста шоуа. У томе је разлика.

Како је европска публика примила повест "Моравска ноћ"?

Кажу да је у Немачкој примљена најпозитивније, као велика књига, ремек-дело. Почело је веома добро са читаоцима, током првог месеца од објављивања. А онда је у новинама објављена вест и фотографија да сам се састао са Томиславом Николићем, који је тада био шеф странке, и тада сам био означен као ултранационалиста. Одједанпут, неке књижаре нису више хтеле да продају моју књигу. Већ се роман налазио на бестселер-листама, и тада је као гиљотином све пресечено. Може да се каже да књиге имају своје судбине. То је била њена. У Француској је такође јако добро примљена, била је чак и књига године.

Код нас људи купују књиге и читају, али углавном "лакше"штиво. Како ствари стоје на западу?

Иста је ситуација и све је горе. Данас се чита Пауло Коелео, Стефани Мајер, у новинама дневна критика уопште не прави разлику између добре и шунд литературе, све им је исто, књига је књига. А читање је, у ствари, најлепша авантура која постоји. Права књижевност тражи да се човек усредсреди, а не да се расплињава. А читање није нешто тек тако једноставно. Оно је друга врста дисања, дубоког дисања...

Вечерње новости 7. октобар 2012.

У вашој земљи нисам много превођен, не знају шта сам заправо радио у животу, па се питам зашто су овде тако љубазни према мени

Поново сте у Београду. Да ли је од ваше последње посете град нешто добио или је можда нешто изгубио?

Ово је прави град, живот који се овде одвија не можемо да живимо у Паризу. Београд је чудесно неуједначен. Био сам овде десетак пута и тек почињем да га откривам, почињем да осећам његову географију, топографију, геологију. Овде можемо да лутамо а да се не изгубимо. Спустио сам се низ Дорћол до Дунава. Усред јутра се чула техно-музика, видео сам људе који играју у празном простору. Не знам да ли је то лепо, али је посебно.

Учествујете у сусрету писаца...

То је успут. Нисам имао велику жељу да дискутујем, али сам с интересовањем слушао друге писце, Руса Прилепина, Кинеза Ју Хуу и вашег писца Милована Данојлића. Прија, иако не води ничему, нећемо променити свет, али зашто да не.

Велики сте путник, написали сте да је најздравији апетит онај за местима. Осећај да сте присутни у свету провлачи кроз читаво ваше дело. Шта вас везује за нека места?

Многа места на свету су на путу да ишчезну. Све је толико изједначено да се бришу контуре. Места ме одржавају у животу и надахњују. Потребна су ми да бих замислио људе. Ја сам писац који креће од места, а потом људи почињу да их насељавају у мојој машти. Места трансформишу људе, тако је у мојој литератури.

Овај сусрет с местима Вас наводи на интроспекцију?

На ритам, на епски ритам, као неко ко воли приповедање. Приповедање је универзалније од романа. Роман је везан за историју, за 19. век. Не волим реч роман, мој идеал романа је Сервантесов „Дон Кихот“, средњовековни романи попут Парсифала, француске епопеје из 12. и 13. века. Када осетим ритам неког места то ми даје ритам приповедања, а не нешто реалистично. За мене постоји разлика између реалистичног и реалног. Реално је објава, готово религиозна, реализам је метода. Ја немам методу. Против сам тога да можемо да научимо да пишемо. Школа писања је за мене лудост, то је крај писања.

Живели сте у Аустрији, где сте рођени, у САД, Јапану, пре него што сте се пре тридесетак година настанили у предграђу Париза. Да ли вам избор да живите ван града, омогућава више слободе?

Имам утисак да су периферије плодније од центра. Не могу да замислим да пишем о нечему што се одвија у великом граду. Можда у Београду, али не у Њујорку, Сан Франциску. Не свиђају ми се филмови који су снимљени у Паризу. Нека места не подстичу машту.

Написали сте да велики градови немају више ни трбух ни крило.

Да, али чак и периферија исцрпљује. Али као што је рекао француски писац Жорж Перек - све је милост, све нам је дато.

Када сте се пробили средином шездесетих захваљујући позоришним представама, рушили сте кодове. То је епоха у којој су уметници желели да промене свет...

Ја нисам желео да променим свет, желео сам да променим себе. Желео сам да задржим себе мењајући се. Али увек сам желео да се дам другима. Иначе нема сврхе писати.

Бежали сте од догми, од институционалног окружења...

Сувише сам глуп за догме. Не волим интелигенцију која се тако представља. Мрзим то. Сви су интелигентни сем оних који се тако представљају. Идиоти су много интелигентнији од оних који то претендују.

То вас приближава литератури Достојевског, Толстоја...

Руски 19. век у епској нарацији је био најзначајнији век у књижевности. Везан сам за Толстоја, за његов однос према природи, према деци...

У књизи „Јуче, на путу“ написали сте: „Никада не бих пожелео да припадам охолом друштву зналаца, а увек детињастом друштву оних који слуте“.

Данас постоји нека врста религије зналаца, али увек дођу касно. Узимају реч када је већ дошло до катастрофе.

У писању полазите од духа малих ствари, од ефемерног.

Нема малих ствари. Хитлер, Стаљин, то су за мене мале ствари. С Хитлером не можете да досегнете епско. Мала ципела изгубљена у песку у очима детета поприма много веће епске размере.

Крећете се у различитим жанровима, али је интимни дневник форма којој се често враћате.

Да, али оно што ми највише одговара је епопеја у традицији Хомера. То је моја главна река. То ме исцрпљује, сиса ми крв, зато сам задовољан када пређем на дијалог и ситуације у драмском тексту или сценарију. Али суштина је епско и да, интимни дневник, који је за мене једнако важан. Овде је преведена Моравска ноћ, Јуче на путу... Није лако наћи доброг преводиоца као што је био Златко Красни, велики пријатељ, песник и преводилац.

Да ли овај епски приступ значи да иза вашег дела стоји осмишљена структура?

Мислим да она постоји, али није осмишљена. На новинарима, на зналцима је да уоче постоји ли та структура. Зато сам за то да се књижевност студира на факултету, како би се направила разлика између добре и лоше књижевности, између онога што је смело у форми, у начину писања, или што се постиже кроз коришћење већ постојећих форми.

Писање драмског текста, сценарија за филм је попут предаха?
Временом је постало истоветно. Приступ је другачији, мање ми исисава крв. Могу да се играм. Када пишем за позориште могу да будем већи идиот него што јесам.

Има више слободе у позоришном тексту?

Да, могу да се играм са собом јер је моја природа помало шизоидна, могу да се сукобим са собом на замишљеном суду. Данас готово да нема драматурга који пишу за позориште. Позоришни редитељи адаптирају романе, што је глупо. Кажу: „Све иде“. Због тога више ништа не иде, налазимо се у великој кризи.

Ваши комади се често изводе у Европи...

Не често, у задовољавајућој мери, не жалим се. Гаражиста у причи америчког писца Вилијама Саројана каже: „Ја сам светски познат код своје жене“. То није мој случај, моја жена ме мање познаје од великог броја читалаца (смеје се). Многе сам спасао својом литературом, иако ми то није била намера. Некад смо спасени од људи који не желе да вас спасу.

Поетски и меланхолични филм Вима Вендерса „Небо над Берлином“ (1987), у коме сте радили на сценарију, не престаје да надахњује. Како је изгледала та сарадња?

Није то био сценарио, био сам далеко од рада на Вендерсовом филму. У то време сам живео у Салцбургу. Питао ме је да напишем дијалоге, монологи, песме. Током седамнаест дана сам писао и слао му поштом. Вендерс је онда то употребио у филму, глумци су изговарали текстове. Све је извео у монтажи. Једном је у Салцбургу режирао представу по мом тексту „Кроз села“ али никада заправо нисмо радили заједно.

Да ли вас велики потреси у свету којих смо сведоци, попут атентата, великих миграција, интересују као писца?

Да, сигурно, атентати у Паризу, хиљаде миграната који се даве у Медитерану. То је неподношљиво. Али шта радити? За мене то није тема, али ми даје неку нову мелодију, ритам.

Где је данас место писца?

На трону. У време Виктора Игоа, у време Толстоја и Гетеа били смо краљеви. Сада смо краљеви у егзилу. Треба тражити писце, још увек дишу. Не знамо да ли ће литература трајати, али не треба се жалити, треба наставити. Превише је песимизма, што је позиција једнако глупа као и оптимизам. Треба радити не обазирјући се на то. Уосталом, када смо унутра, у том трагању, више се не питамо. Писање и читање је као болест, али веома плодна, величанствена болест, најлепша болест на свету.

Да ли вас је у животу водила жеља да се нађете међу великима...

Да, наравно. Не мислим да сам велики, али о томе сањам већ седамдесет година.

Политика 11. јун 2017.

Петер Хандке у фондовима
Универзитетске библиотеке
у Крагујевцу

Die Angst des Tormanns beim Elfmeter : Erzählung

Handke, Peter, 1942-

Врста грађе - кратка проза

Издавање и производња - Frankfurt am Main : Suhrkamp, 1970

Језик - немачки

COBISS.SR-ID - 512446869

NM 733

Die linkshändige Frau : Erzählung

Handke, Peter, 1942-

Врста грађе - кратка проза

Издавање и производња - Frankfurt am Main : Suhrkamp, 1976

Језик - немачки

ISBN - 3-518-03022-1

COBISS.SR-ID - 512446613

MN 734

Das Gewicht der Welt : ein Jurlan (November 1975 - März 1977)

Handke, Peter, 1942-

Врста грађе - књига

Издање - [2. Aufl.]

Издавање и производња - Salzburg : Residenz Verlag, 1977

Језик - немачки

ISBN - 3-7017-0177-6

COBISS.SR-ID - 512431253

MN 737

Živjeti bez poezije

Handke, Peter, 1942-

Врста грађе - поезија

Издавање и производња - Zagreb : Centar za kulturnu djelatnost
Saveza socijalističke omladine Zagreba, 1979

Језик - хрватски

COBISS.SR-ID - 46166535

MJ 51669

Golmanov strah od penala

Handke, Peter, 1942-

Врста грађе - роман

Издавање и производња - Beograd : Rad, 1981

Језик - српски

COBISS.SR-ID - 21630727

MJ 10889

MJ 51694

Užas praznine

Handke, Peter, 1942-

Врста грађе - роман

Издање - [1. (džepno) izd.]

Издавање и производња - Gornji Milanovac : Dečje novine, 1983

Језик - српски

COBISS.SR-ID - 13966343

MJ 51682

Detinja povest

Handke, Peter, 1942-

Врста грађе - роман

Издавање и производња - Gornji Milanovac : Dečje novine, 1988

Језик - српски

ISBN - 86-367-0082-5

COBISS.SR-ID - 3222786

MJ 23206

Pouka planine Sainte-Victoire

Handke, Peter, 1942-

Врста грађе - есеј

Издање - [1. izd.]

Издавање и производња - Gornji Milanovac : Dečje novine, 1988

Језик - српски

ISBN - 86-367-0081-7

COBISS.SR-ID - 23598337

MJ 23208

Kroz sela

Handke, Peter, 1942-

Врста грађе - роман

Издање - 1. izd.

Издавање и производња - Gornji Milanovac : Dečje novine, 1990

Језик - српски

ISBN - 86-367-0084-1

COBISS.SR-ID - 17513472

MJ 51854

**Унутрашњи свет спољашњег света унутрашњег света =
Die Innenwelt der Außenwelt der Innenwelt**

Handke, Peter, 1942-

Врста грађе - поезија

Издавање и производња - Београд : Просвета : Санба ;
Смедерево : Смедеревска песничка јесен, 1998

Језик - српски

ISBN - 86-7386-007-5

COBISS.SR-ID - 139521543

MJ 31801

Vožnja čunom ili Komad za film o ratu

Handke, Peter, 1942-

Врста грађе - драма

Издање - [1. izd.]

Издавање и производња - Beograd : Paideia, 2000

Језик - српски

ISBN - 86-7448-046-2

COBISS.SR-ID - 159558151

MJ 38494

Поподне писца : приповест

Handke, Peter, 1942-

Врста грађе - роман

Издање - 1. изд.

Издавање и производња - Нови Сад : Прометеј, 2018

Језик - српски

ISBN - 978-86-515-1387-2

COBISS.SR-ID - 325320199

MJ 57957

Österreich und die Schriftsteller

Handke, Peter, 1942-

Врста грађе - чланак – саставни део

Година - 1974

Језик - немачки

COBISS.SR-ID - 525259413

Literatur im Residenz Verlag : Almanach
auf das Jahr 1974. - Str. 57-61

MN 1142

**Vorläufige Notizen zu Peter Pongratz
(und Walter Pichler)**

Handke, Peter, 1942-

Врста грађе - чланак — саставни део

Година - 1974

Језик - немачки

COBISS.SR-ID - 525259669

Literatur im Residenz Verlag : Almanach
auf das Jahr 1974. - Str. 57-61

MN 1142

Сакраменто : (прича са Дивљег запада)

Handke, Peter, 1942-

Врста грађе - чланак – саставни део

Година - 1982

Језик - српски

COBISS.SR-ID - 525265813

Савремена светска прича. 2. - Стр. 236-242

МЈ 50036

Da bih bolje ćutao pišem

Handke, Peter, 1942-; Valčić-Lazović, Neda, 1959-

Vrsta građe - članak – sastavni deo

Godina - 2011

Jezik - srpski

COBISS.SR-ID - 525265557

Sve što (ne)kažem pogrešno je : savremeni svetski pisci. - Str. 42-56

MJ 50530

Kaspar

Handke, Peter, 1942-

Врста грађе - чланак – саставни део

Година - 2017

Језик - српски

COBISS.SR-ID - 525260181

Antologija savremene nemačke drame.

Knj. 2, 1968-1989. - Str. 35-117

MJ 57162

**Дуги растанак од Југославије : Петер Хандке
о нестанку многонационалне државе и
његовом спорном заузимању за Србију**

Handke, Peter, 1942-

Врста грађе - чланак – саставни део

Година - 2006

Језик - српски

COBISS.SR-ID - 218931463

Летопис Матице српске. ISSN 0025-5939. -

Год. 182, књ. 478, св. 6 (дец. 2006), стр. 1197-1211

MP SP 82 LETOPIS Matice srpske

Награду пошаљите Србима

Handke, Peter, 1942-

Врста грађе - чланак – саставни део

Година - 2006

Језик - српски

COBISS.SR-ID - 242857996

Нова Зора : часопис за књижевност и културу.

ISSN 1512-9918. - Бр. 10 (2006), стр. 365

MP SP 82 NOVA Zora

Подземни блуз

Handke, Peter, 1942-

Врста грађе - чланак – саставни део

Година - 2008

Језик - српски

COBISS.SR-ID - 234139911

Летопис Матице српске. ISSN 0025-5939. -

Год. 184, књ. 482, св. 1/2 (јул-авг. 2008), стр. 5-7

MP SP 82 LETOPIS Matice srpske

Радови о Хандкеу
у фондовима
Универзитетске библиотеке
у Крагујевцу

Peter Handke ili obrnuti Kaspar

Mrkonjić, Zvonimir, 1938-

Vrsta građe - članak – sastavni deo

Godina - 1979

Jezik - hrvatski

COBISS.SR-ID - 525445013

Živjeti bez poezije. - Str. 145-156

MJ 51669

"Za mene je još uvek najvažniji stil"

Gojković, Drinka, 1947-

Vrsta građe - članak – sastavni deo

Godina - 1981

Jezik - srpski

COBISS.SR-ID - 525444757

Golmanov strah od penala. - Str. 87-93

MJ 10889

MJ 51694

Umesto pogovora

Radaković, Žarko, 1947-

Vrsta građe - članak – sastavni deo

Godina - 1983

Jezik - srpski

COBISS.SR-ID - 525443989

Užas praznine. - Str. 91-99

MJ 51682

**Književno šetajući književno slikajući književno
tkajući : pogovor**

Radaković, Žarko, 1947-

Vrsta građe - članak – sastavni deo

Godina - 1988

Jezik - srpski

COBISS.SR-ID - 525443733

[Pouka planine Sainte-Victoire. - Str. 101-125](#)

MJ 23208

Pogovor tetralogiji "Spori povratak kući"

Radaković, Žarko, 1947-

Vrsta građe - članak – sastavni deo

Godina - 1990

Jezik - srpski

COBISS.SR-ID - 525443477

Kroz sela. - Str. 85-106

MJ 51854

Хандке

Pantić, Mihajlo, 1957-

Врста грађе - чланак – саставни део

Година - 1998

Језик - српски

COBISS.SR-ID - 525259925

Шта читам и шта ми се догађа :
лични азбучник писаца. - Стр. 159-161

МЈ 31995

**О апострофирању баналног и атрофирању узвишеног
или метафизичка ружа Петера Хандкеа = Von der
Apstrophierung des Banalen und Atrophie des Erhabenen
oder die metaphysische Rose von Peter Handke**

Krasni, Zkatko, 1951-2008

Vrsta građe - članak – sastavni deo

Godina - 1998

Jezik - srpski, nemački

COBISS.SR-ID - 525444501

Унутрашњи свет спољашњег света унутрашњег света =
Die Innenwelt der Außenwelt der Innenwelt. - Стр. 8-13

MJ 31801

Поетика Хандкеовог савременог прозног стваралаштва

Jovanović, Miloš, 1985-

Врста грађе - излагање на конференцији

Година - 2011

Језик - српски

COBISS.SR-ID - 513971374

Савремена проучавања језика и књижевности :
зборник радова са II научног скупа младих филолога Србије
одржаног 6. марта 2010. године на Филолошко-уметничком
факултету у Крагујевцу. Књ. 2. - Стр. 441-445.

МЈ 53286

Артифицијелна стварност у роману Петера Хандкеа

Голманов страх од пенала

Stanković, Milena M., 1988-

Врста грађе - чланак – саставни део

Година - 2015

Језик - српски

COBISS.SR-ID - 521033316

Савремена проучавања језика и књижевности :
зборник радова са VI научног скупа младих филолога Србије,
одржаног 22. марта 2014. године на Филолошко-уметничком
факултету у Крагујевцу. Књ. 2. - Стр. 221-231

МЈ 52595

Начин исказивања монолога у преводу драмске поеме

Петера Хандкеа Кроз села

Vučković, Dragana, 1989-

Врста грађе - излагање на конференцији

Година - 2017

Језик - српски

COBISS.SR-ID - 515499182

Савремена проучавања језика и књижевности :
зборник радова са VIII научног скупа младих филолога Србије,
одржаног 2. 4. 2016. године на Филолошко-уметничком
факултету у Крагујевцу. Књ. 1. - Стр. 251-259

МЈ 56594

Петер Хандке - доследно до краја

Radaković, Žarko, 1947-

Vrsta građe - članak – sastavni deo

Godina - 2018

Jezik - srpski

COBISS.SR-ID - 525443221

Поподне писца : приповест. - Стр. 75-78

MJ 57957

Хандкеова "Моравска ноћ". Тумачење

Glišović, Dušan, 1953-

Врста грађе - чланак – саставни део

Година - 2008

Језик - српски

COBISS.SR-ID - 234302471

Летопис Матице српске. ISSN 0025-5939. –

Год. 184, књ. 482, св. 1/2 (јул-авг. 2008), стр. 208-236

MP SP 82 LETOPIS Matice srpske

**Априорна историја у светлу Хандкеове поетике
и Кантове филозофије историје**

Jovanović, Miloš M., 1985-

Врста грађе - чланак – саставни део

Година - 2012

Језик - српски

COBISS.SR-ID - 514625454__

[http://www.filum.kg.ac.rs/dokumenta/izdavastvo/nasledje
/brojevi/Nasledje23.pdf](http://www.filum.kg.ac.rs/dokumenta/izdavastvo/nasledje/brojevi/Nasledje23.pdf)

[Наслеђе : часопис за књижевност, уметност и културу.
ISSN 1820-1768. - Год. 9, бр. 23 \(2012\), стр. 83-102](#)

MP SP 82 NASLEĐE

**Есејизам и ескапизам Петера Хандкеа од Моравске ноћи
до Покуса о Тихом мјесту**

Petrović, Aleksandar V.

Vrsta građe - članak – sastavni deo

Godina - 2014

Jezik - srpski

COBISS.SR-ID - 521230997

[DOI 10.7251/RFFP16141119P](https://doi.org/10.7251/RFFP16141119P)

Радови Филозофског факултета = The Writings of the
Faculty of Philosophy. ISSN 1512-5858. - Год. 16, књ. 1/1
(2014), стр. [119]-126

MP SP 82+37 RADOVI Filoz fakulteta Pale

